

Klaagkracht

wanneer Activisten de Regels Breken

Dr. Alice Dejean de la Bâtie

Copyright: © Alice Dejean de la Bâtie

DOI: <https://doi.org/10.56675/aet1kk>

ISBN: 9789403784823

Ontwerp: DOORLORI / Lori Lenssinck

Klaag Kracht

Wanneer Activisten de Regels Breken

Dr. Alice Dejean de la Bâtie

Hoofdstuk Een

Waar Johnson stiekem bezoek ontvangt

Op weg van hun huis naar oma Arlette, waar ze elke woensdagmiddag gingen spelen, stopten Alma en Tim altijd voor het huisje van meneer McNamara met blauwe luiken. Ze glipten door een opening in de heg, slopen de schuur langs en deden hun best om niet op het grind te stappen. Voorzichtig bogen ze onder het keukenraam door, zodat ze niet gezien zouden worden, en gingen daarna recht op de achterkant van de tuin af.

Daar werden ze verwelkomd door Johnson, de hond van meneer McNamara, die enthousiast kwispelde, ondanks het touw waarmee hij aan een ring in de muur vastzat. Hij zwaaide vrolijk met zijn staart en stak zijn tong uit om hun gezichten te likken, maar blafte nooit, want Johnson was een bijzonder slimme hond.

Als de humorige oude meneer McNamara had geweten dat de kinderen stiekem bij hem op bezoek kwamen, wie weet wat hij gedaan zou hebben? Alleen

al die gedachte maakte Tim nerveus. Dat hij elke woensdag toch de moed had om Johnson te bezoeken, kwam alleen doordat Alma erbij was.

Die dag had Alma een gemberkoekje bewaard voor Johnson, die het gretig opat. Daarna snuffelde hij in de tassen en zakken van de kinderen, op zoek naar nog een traktatie, maar zonder succes. Alma en Tim waren inmiddels alweer onderweg, een beetje verdrietig om Johnson achter te laten. Hij jammerde zachtjes bij hun vertrek, maar ze durfden niet te laat bij oma Arlette aan te komen. Hun grootmoeder was een lieve vrouw, maar niet erg geduldig.

Hoofdstuk Twee

Met oma praten over een hamer

Toen ze bij oma Arlette aankwamen, zat ze de krant te lezen in haar favoriete stoel, die een beetje vreemd rook, een mengeling van lavendel en mest. De oude dame fronste haar wenkbrauwen achter haar bril met hoornmontuur en keek zowel bezorgd als verontwaardigd. Ze mompelde: “In de gevangenis? Ah, de duivels! Ze hebben hem in de gevangenis gestopt!”

“Wie heeft wie in de gevangenis gestopt, oma?” vroeg Alma, zonder zelfs hallo te zeggen.

kijk voor uitleg in
de woordenlijst
achterin

Toen ze de kinderen zag, verzachtte het gezicht van de grootmoeder.

“Nou, de rechter natuurlijk! Wie anders? Lees het zelf maar: ‘De **activist** die met een hamer de ruit van een politieauto heeft ingeslagen, is veroordeeld tot achttien maanden gevangenisstraf.’”

“Met een hamer?” herhaalde een verbaasde Tim. “Dat is best gewelddadig, toch? De chauffeur van die auto moet zich rot geschrokken zijn!”

“Dat is zeker waar,” gaf oma Arlette toe. “Maar soms moet je mensen laten schrikken om ze te laten luisteren.”

“Ik denk dat jouw activator echt te ver is gegaan,” hield Tim vol.

“**Activist, sufferd!**” verbeterde zijn zus hem met een toon van superioriteit. “**Ac-ti-vist. Mensen die een grote zaak verdedigen, zoals het beschermen van het milieu, de dieren, de bossen, de rivieren, de bergen, de...**”

“Ja, we begrijpen het,” onderbrak Tim. “Maar ik snap nog steeds niet hoe het inslaan van een ruit met een hamer om de politie bang te maken

helpt om dieren te beschermen,” voegde hij eraan toe, blij dat Alma niets te antwoorden had.

“Het is waar dat hij misschien een beetje te ver is gegaan,” gaf oma Arlette toe, in een poging om het debat te nuanceren. “Maar om hem zijn vrijheid af te nemen, dat gaat te ver. Vooral omdat er die dag ook verschillende mensen werden gearresteerd die vreedzaam demonstreerden.”

“Zonder hamers?”

“Gewoon met borden en leuzen,” legde oma Arlette uit. “Ze protesteerden tegen een bouwproject in de duinen. En laat me jullie iets vertellen, mijn schatjes: ik weet alles over borden!”

Met die woorden stond oma Arlette op, met een geheimzinnige glimlach, en verliet de kamer. Alma en Tim bleven achter, vol van nieuwsgierigheid.

Hoofdstuk Drie

Waar oma Arlette haar verieden onthult

Even later kwam oma Arlette terug, haar armen vol oude lakens die een beetje vergeeld waren en gescheurd aan de randen. Ze spreidde ze trots op de grond uit, en de kinderen zagen boodschappen geschreven in rode en zwarte verf. Oma had het vaak over

* **'Mei '68'**, maar tot nu toe hadden ze nooit echt begrepen wat dat precies betekende. Het leek altijd iets voor volwassenen. Maar die middag kregen de jeugdige avonturen van oma Arlette ineens een vleugje werkelijkheid.

Alma stelde zich voor hoe haar grootmoeder, toen nog een studente met een pony en een grote bril, door de straten van Parijs marcheerde. Ze zag haar lopen over de brede avenues, leuzen roepend en spandoeken hoog in de lucht zwaaiend, strijdend voor gelijkheid, vooruitgang en meer inspraak voor jongeren. In haar verbeelding hoorde ze haar oma zingen, samen met duizenden andere demonstranten, vol hoop op een betere wereld.

“Hey! Luister je wel naar me?” vroeg Tim abrupt en onderbrak haar droom.

“Ik dacht net hoe leuk het zou zijn om te protesteren,” zei Alma enthousiast.

“Er zijn zeker mooie momenten,” bevestigde oma Arlette, “maar het is niet altijd leuk. In '68 was de politie niet erg vriendelijk.”

“Hadden ze hamers?” vroeg Tim bezorgd.

“Eh... eerder knuppels,” corrigeerde oma Arlette. “En sommigen aarzelden niet om die te gebruiken.”

“Jullie hadden moeten filmen met jullie telefoons en aangifte moeten doen!”

“Je vergeet dat we toen nog geen camera’s in onze zak hadden – dat was ver voor de tijd van smartphones,” zuchtte oma Arlette.

“Oké,” gaf Alma toe, “maar jullie hadden wel gewone camera’s, toch? Zo hadden jullie ook bewijsmateriaal kunnen verzamelen”.

“Hoe dan ook,” antwoordde oma Arlette, “het recht om te demonstreren was toen nog niet zo beschermd als nu.”

“Beschermd door wie?” vroeg Tim geïnteresseerd.

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,” zei oma Arlette langzaam, wetende dat deze woorden moeilijk waren voor Tim.

“Dat zijn rechters die ervoor zorgen dat mensen vreedzaam kunnen demonstreren.”

“Vreedzaam?” vroeg Tim.

“Zonder hamers,” grapte zijn zus.

“Plaag je broer niet, hij probeert het te begrijpen en het is een moeilijke vraag,” zei oma Arlette. Ze keek weer naar Tim en legde uit: “Vreedzaam betekent zonder geweld. Iedereen heeft het recht om zijn ideeën te uiten en te verdedigen door te demonstreren, zolang ze het niet gewelddadig doen. Het is erg belangrijk om dat recht te beschermen.”

“Maar,” onderbrak Alma, “de activisten waar je het eerder over had, die werden gearresteerd door de politie, die waren toch niet gewelddadig? Waarom werden ze dan gearresteerd? Waarom heeft het Europees Hof niets gezegd?”

“Het is ingewikkelder dan dat,” zuchtte oma Arlette, “en ik weet niet zeker of ik al je vragen kan beantwoorden. Maar als je echt nieuwsgierig bent, kun je het misschien eens met je oom Ruben bespreken, hij is advocaat.”

“Hoe dan ook,” antwoordde Alma, “ik zou ook graag willen demonstreren.”

“Demonstreren waarvoor?” vroeg Tim spottend. “Je hebt niet eens iets om voor te vechten, toch?”

“Dat zien we nog wel,” antwoordde zijn zus.

Hoofdstuk Vier

Waar Alma besluit actie te ondernemen

De volgende woensdag, op weg naar oma Arlette, merkte Tim dat Alma een grote linnen tas over haar schouder droeg. Toen ze bij het huis van meneer McNamara aankwamen, liep Alma met opgeheven hoofd naar de voordeur in plaats van door de opening in de heg te sluipen. Tim volgde haar met een bezorgd gevoel, ervan overtuigd dat zijn zus weer iets in haar schild voerde en

bang dat hij opnieuw in de problemen zou komen door haar toedoen. Alma haalde twee borden uit de grote tas, eentje waarop stond “Red Johnson” en een ander met de tekst “Dieren = Vrijheid.” Ze gaf er een aan Tim en hield de andere zelf omhoog, terwijl ze begon te roepen: “Een hond aan de ketting is een vriend in ketenen!”

Tim stond even verstijfd met het bord in zijn hand, niet wetend hoe hij moest reageren. Weer had Alma een gek idee bedacht dat hem in de problemen zou brengen. Maar deze keer had ze niet helemaal ongelijk. Johnson zat er ellendig bij, vastgebonden achterin de tuin, de hele dag. Het was niet eerlijk dat hij door zijn baasje verwaarloosd werd. Misschien was Alma’s idee niet zo slecht? Met een plotselinge opleving van moed hief Tim zijn bord op en begon met zijn zus mee te roepen.

Het duurde niet lang voordat meneer McNamara op zijn stoep stond, zichtbaar geïrriteerd door het lawaai van die ondeugende kinderen

voor zijn huis. Hij zwaaide met zijn stok en schreeuwde bedreigingen, maar toen dat geen effect leek te hebben op de jonge demonstranten, stampte hij boos naar binnen en sloeg de deur dicht. De rust was van korte duur. Een paar minuten later zagen Alma en Tim hun moeder's groene autootje aan de overkant van de straat parkeren. Toen ze het raampje naar beneden draaide, konden ze aan haar gezicht zien dat ze maar beter zonder tegenspraak naar haar toe konden gaan. Ze had die diepe rimpel op haar voorhoofd die alleen verscheen als ze echt boos was.

“Ik ben net onderbroken tijdens een vergadering door een telefoontje van oma Arlette, die me vertelt dat haar buurman woedend is en dreigt de politie te bellen, en dat allemaal omdat jullie een geïmproviseerde demonstratie voor zijn huis houden! Wie denken jullie wel dat jullie zijn?

“Het was om Johnson te helpen,” probeerde Tim voorzichtig uit te leggen.

“Wie is Johnson?” vroeg hun moeder argwanend. “Is dat de naam van de buurman?”

“Natuurlijk niet!” zei Alma ongeduldig, “Johnson is zijn hond! Die arme ziel zit de hele dag vastgebonden achter in de tuin. Hij wordt nooit uitgelaten.”

“En hebben jullie met zijn baas hierover gesproken?”

“Hoe konden we? Hij is veel te onaardig, hij zou niet naar ons luisteren,” zei Alma onverschillig.

“Meneer McNamara is echt geen vriendelijke man,” voegde Tim eraan toe. “Hij moet wel een hart van steen hebben om zo met zijn hond om te gaan.”

“Nou, kinderen, ik weet niet in wat voor problemen jullie jezelf hebben gebracht,” zuchtte hun moeder, “maar ik verbied jullie om oma Arlette's buurman verder lastig te vallen. Jullie gaan ons niet in de problemen brengen alleen vanwege een hond!”

Bij deze laatste woorden wierp Tim een schuine blik op Alma. Hun ogen ontmoetten elkaar en ze wisten allebei dat ze hetzelfde dachten: alleen vanwege een hond? Dit was te veel, er moest iets gebeuren!

Hoofdstuk Vijf

Waar Tim boos wordt

In de dagen erna, na schooltijd, waren Alma en Tim druk bezig met het maken van nieuwe borden. Toen het weekend aanbrak, gingen ze weer naar de deur van meneer McNamara en hervatten hun demonstratie. Ze liepen in een kringetje over het trottoir, zwaaiend met hun borden en roepend: “Vrijheid voor Johnson!” en “weg met McNamara!” Het duurde niet lang voordat hun moeder woedend op hen afkwam.

“Dit keer is het genoeg! Jullie mogen een maand niet buitenspelen of op bezoek.”

“Maar het is Joans verjaardag zondag en ik wacht al duizend jaar om naar haar feestje te gaan!”

“Dat is jammer voor je. De volgende keer denk je maar beter na voordat je onzinnig handelt,” antwoordde hun moeder.

“Onzinnig? Maar het is geen onzin,” protesteerde Alma. “We proberen een levend wezen te redden! Hij is een gevangene! We willen hem alleen helpen!”

Alma’s stem brak, en Tim zag tranen opwellen in de ooghoeken van zijn zus. Het waren geen tranen van verdriet, maar van onbegrip. Hij begreep het zelf ook niet—waarom weigerde hun moeder naar hen te luisteren? Waarom wilde ze niet horen dat ze zich zorgen maakten over Johnsons situatie? Waarom werden ze zo streng gestraft voor hun pogingen om Johnson te helpen? Het voelde allemaal ongelooflijk oneerlijk, en deze oneerlijkheid maakte Tim erg boos. Na het avondeten kwam Alma zijn kamer binnen met een samenzweerderige blik in haar ogen.

Ze vertelde hem haar plan: aangezien de volwassenen niet naar hen wilden luisteren, zouden ze het heft in eigen handen nemen. Ze gingen Johnson bevrijden van het wrede touw dat zijn nek schuurde. Tim aarzelde. Johnson bevrijden? Deze keer was het serieus, dat voelde hij meteen. Johnson was de hond van meneer McNamara, ook al behandelde hij hem slecht. Het zou vast verboden zijn om iemands hond mee te nemen – dat was tenslotte een soort diefstal. Tim wilde geen dief zijn. Hij wilde ook niet zijn ouders of oma Arlette van streek maken.

Maar Alma herinnerde hem eraan hoe al die volwassenen

hadden geweigerd om naar hen te luisteren, hoe ze hadden gekozen om Johnson te laten lijden om meneer McNamara niet boos te maken. Ze herinnerde hem aan de strenge straf die ze hadden gekregen voor hun pogingen om te helpen. In het licht van zoveel **onrecht** ✖ voelde Tim dezelfde woede die hij in de auto had gevoeld weer opkomen. Deze keer liet hij het hem helemaal vullen totdat hij overkookte. Hij was geen dief, hij was een held!

De volgende dag glipten Alma en Tim het huis uit nadat hun ouders waren weggegaan. Als ze buiten zouden worden betrapt, wisten ze dat ze in de problemen zouden komen, maar het maakte ze niet uit! Toen ze bij meneer McNamara's huis aankwamen, kropen ze stilletjes door de opening in de heg en vonden Johnson op zijn plaats, blij hen te zien en al in hun zakken snuffelend, op zoek naar een gemberkoekje. Toen Alma het touw losmaakte, aarzelde Johnson even, verrast dat hij opeens vrij was. Terwijl hij daar stond, gaf Tim hem een duwtje richting de weg. "Hop, Johnson! Ga snel! Ren!" De hond keek hen een laatste keer vragend aan, sprong toen over de heg en rende weg.

Hoofdstuk Zes

Waar meneer McNamara zijn ware aard laat zien

Tijdens het avondeten beseften Alma en Tim dat er iets ernstigs was gebeurd. De telefoon ging over. Het was oma Arlette, die hen vertelde dat Johnson gewond aan de kant van de weg was gevonden. Hij had een gebroken poot, maar het had veel ernstiger kunnen zijn, aangezien Johnson niet gewend was om alleen te lopen. Meneer McNamara was woedend en beschuldigde Tim en Alma ervan Johnson opzettelijk te hebben losgemaakt. Hij sprak er zelfs over om hen aan te geven bij de politie, en oma Arlette had moeite hem te overtuigen om de kinderen de kans te geven uit te leggen wat er gebeurd was.

De volgende dag kwamen Alma en Tim, vergezeld door hun grootmoeder, zenuwachtig aan bij meneer McNamara's huis. Hij leidde hen naar een kleine woonkamer die rook naar koude tabak, waar Johnson in een grote mand lag, zijn poot in verband gewikkeld.

“Kijk wat jullie dit arme dier hebben aangedaan!” gromde meneer McNamara, met een blik van medelijden op de hond gericht. “Je zou toch niet zomaar in iemands huis inbreken en iemands hond ontvoeren!”

“Maar we wilden hem niet ontvoeren,” probeerde Alma uit te leggen. “Hij zag er zo ongelukkig uit... we wilden alleen...”

“Ik geef niets om jullie gevoelens,” schreeuwde meneer McNamara. “In mijn tijd wisten kinderen hoe ze zich moesten gedragen!”

“Kom nou, Roger, ze zijn gekomen om hun excuses

aan te bieden, dus luister in plaats van te schreeuwen,” onderbrak oma Arlette.

“Arlette, blijf erbuiten, jij hebt al genoeg schade aangericht!” blafte meneer McNamara. “Denk je dat ik jouw anarchistische ideeën niet herken in deze demonstratiegekte?”

“Als we het alleen van lafaards als jij moesten hebben, zouden we ook nooit ver komen,” antwoordde oma Arlette fel.

“Het vereist moed om dingen gedaan te

✱ krijgen en om onze mensenrechten te beschermen!”

“Zoals gewoonlijk verwar je moed met domheid,” sneerde meneer McNamara. “Jij doet me denken aan die lastige activistjes die probeerden te voorkomen dat een eerlijke projectontwikkelaar in de duinen bouwen. Ze denken dat ze moedig zijn, terwijl ze zich gedragen als kinderen die hun zandbak niet willen delen. Gelukkig kwam de politie om orde op zaken te stellen en hen te arresteren!”

Alma en Tim bleven stil, opgelucht dat de woede van meneer McNamara nu op iemand anders gericht was, maar ook bezorgd toen ze zagen dat het gezicht van hun grootmoeder rood werd. Oma Arlette balde haar vuisten en opende haar mond, duidelijk klaar om haar vervelende buurman flink de waarheid te zeggen, maar toen keek ze naar de kinderen en hield zich in. Die strijd zou moeten wachten, eerst moest deze hondenzaak geregeld worden. Toen ze stil bleef, ging meneer McNamara door.

“Ja, net grote kinderen!” hield hij vol. “En gevaarlijke ook!” voegde hij eraan toe, “net als jouw kleinkinderen die mijn arme Johnson bijna hebben gedood door hun toedoen!”

“Misschien was het niet zover gekomen als jij beter voor je arme Johnson had gezorgd,” beet oma Arlette terug. “Ze hebben niet helemaal ongelijk. Wat een idee om dat arme beest de hele dag aan een touw vast te binden! Het is tiranniek!”

“Denk je dat ik hem graag alleen in de tuin achterlaat?” bromde meneer McNamara. “Sinds mijn ongeluk doet mijn heup te veel pijn om met hem te wandelen. Ik heb geen keus!”

“Er is altijd een keus,” antwoordde oma Arlette kortaf.

Hoofdstuk Zeven

Waar Aima een klein experiment voorstelt

Een zware stilte viel over de kamer. Alleen het tikken van Johnsons staart tegen de rand van de mand was hoorbaar, en alle ogen waren op hem gericht. Dit gaf Tim de moed om te spreken.

“Misschien kunnen wij Johnson af en toe uitlaten,” stelde hij voor.

“Zeker niet,” zei meneer McNamara scherp. “Jullie hebben duidelijk laten zien dat jullie niet weten hoe je voor een hond moet zorgen!”

“Roger, misschien is het geen slecht idee,” zei oma Arlette bedachtzaam.

“We zullen heel voorzichtig met hem zijn, dat beloof ik,” voegde Alma eraan toe.

“Hij zou jullie toch nooit volgen,” wierp meneer McNamara tegen. “Johnson is heel schuw.”

Net toen Tim wilde protesteren en uitleggen dat Johnson hen goed kende omdat ze hem elke woensdag bezochten, gaf Alma hem een scherpe blik die hem deed zwijgen.

“U heeft gelijk, meneer McNamara,” zei ze met een zachte toon. “We zouden niet willen dat Johnson ontsnapt. Ik stel voor dat we een klein experiment doen om te zien of hij met ons mee wil gaan.”

“Een experiment?” vroeg meneer McNamara argwanend.

“Ja,” antwoordde Alma.

Ze leidde iedereen naar de tuin, gevolgd door een verbaasde Johnson, die op drie poten meehuppelde. Alma, haar handen diep in haar zakken, vroeg haar broer om haar naar het andere eind van de tuin te volgen. Daar riep ze Johnson, die na een paar seconden aarzeling vrolijk naar haar toe huppelde en haar handen begon te likken.

Verbluft moest meneer McNamara toegeven dat zijn hond zich prima op zijn gemak leek te voelen bij de kinderen. Nadat hij de strenge blik van

oma Arlette had ontmoet, stemde hij er eindelijk mee in dat de kinderen Johnson drie keer per week zouden uitlaten, zodra zijn poot genezen was.

Op weg naar huis, toen hij alleen met Alma was, feliciteerde Tim haar met het idee om Johnson te testen om meneer McNamara gerust te stellen.

“Toch was het een beetje riskant! Wat als Johnson niet was gekomen toen je hem riep?”

“Onmogelijk!” lachte Alma.

Ondeugend haalde ze een handvol kruimels uit haar zak tevoorschijn. Kruimels van een gemberkoekje.

EINDE

Om verder te denken...

Vond je het avontuur van Alma en Tim leuk? Hier zijn wat vragen om je te helpen nadenken over wat er is gebeurd. Elk niveau wordt een beetje moeilijker, dus probeer ze maar eens!

Begrijpen

1. Waarom besloten Alma en Tim om Johnson te helpen? Wat was het probleem dat ze wilden oplossen?
2. Meneer McNamara dreigde de politie te bellen vanwege de protestactie van Alma en Tim. Vind je dat hij daar een goede reden voor had? Waarom wel of niet?
3. Alma en Tim werden gestraft door hun moeder. Vind je dat ze straf verdienden? Wat hadden ze anders kunnen doen?
4. Meneer McNamara was boos omdat Johnson gewond raakte. Denk je dat hij minder boos zou zijn geweest als hij wist dat Alma en Tim alleen maar probeerden om Johnson te helpen?

Denk Dieper

1. Wat zijn de verschillen en overeenkomsten tussen de demonstraties waarbij oma Arlette in 1968 meedeed en het protest van Alma en Tim voor Johnson? Hoe probeerde elke protestactie een verschil te maken?
2. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschermt het recht om vreedzaam te demonstreren. Vind jij het belangrijk dat het recht om te protesteren beschermd wordt? Waarom?
3. Alma en Tim hadden het gevoel dat niemand naar hen luisterde toen ze probeerden Johnson te helpen. Heb jij ooit het gevoel gehad dat mensen niet naar jou luisterden? Wat heb je toen gedaan, of wat zou je kunnen doen in een soortgelijke situatie?
4. Denk je dat het beter was geweest als Alma en Tim eerst met meneer McNamara hadden gepraat in plaats van te protesteren? Hoe denk je dat de situatie anders had kunnen verlopen?

Verken Grote Ideeën

1. Vind je dat mensen soms risico's moeten nemen om op te komen voor wat ze juist vinden? Waarom wel of niet? Welke soorten risico's zijn de moeite waard om te nemen, en welke zouden meer kwaad dan goed kunnen doen?
2. Wanneer is het oké om te protesteren, en wanneer zou het te ver kunnen gaan? Hoe kunnen mensen ervoor zorgen dat hun protest helpt in plaats van schade te veroorzaken?
3. Waarom denk je dat mensen protesteren? Hoe kunnen demonstraties helpen de wereld te veranderen?
4. Vind je het eerlijk om mensen te straffen omdat ze opkomen voor hun overtuigingen? Wanneer moet activisme beschermd worden, en wanneer kan het een grens overschrijden?

Juridische woordenlijst

Activist

Een persoon die zich inzet voor een belangrijke zaak, zoals het milieu of dierenrechten. Activisten doen vaak mee aan demonstraties, organiseren campagnes en gebruiken verschillende manieren om mensen bewust te maken van de kwesties die zij willen aanpakken. Hun doel is om positieve verandering in de samenleving te brengen.

Demonstratie, demonstreren

Een demonstratie is een bijeenkomst van mensen op een openbare plaats om hun mening te uiten of verandering te eisen. Het kan vreedzaam zijn, dat wil zeggen zonder geweld, waarbij mensen hun ideeën op een kalme en respectvolle manier uiten. Vaak doen ze dit door borden omhoog te houden, leuzen te roepen of samen te marcheren.

Mensenrechten

Fundamentele rechten zijn rechten die iedereen heeft, ongeacht hun afkomst, religie, geslacht of mening. Deze rechten omvatten het recht op een eerlijk proces, bescherming tegen discriminatie en vrijheid van meningsuiting. Mensenrechten worden beschermd door internationale en nationale wetten en rechtbanken.

Vrijheid van meningsuiting

Het recht om te zeggen wat je denkt, ook als anderen het er niet mee eens zijn. Het omvat de vrijheid om te spreken, schrijven, publiceren en ideeën te delen zonder angst voor censuur of straf. Vrijheid van meningsuiting is essentieel voor een democratische samenleving omdat het mensen de kans geeft om actief deel te nemen aan het publieke debat en hun mening te verdedigen.

Rechtvaardigheid, onrechtvaardigheid

Rechtvaardigheid betekent dat iedereen eerlijk wordt behandeld en krijgt wat hij of zij verdient. Het betekent ook dat de wet onpartijdig

wordt toegepast, de rechten van ieder individu worden beschermd en dat verkeerde daden worden bestraft. Onrechtvaardigheid gebeurt wanneer de regels niet worden gevolgd, mensen worden benadeeld of eerlijkheid wordt genegeerd.

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Een rechtbank die controleert of mensenrechten worden gerespecteerd in Europese landen. Het hof is gevestigd in Straatsburg, Frankrijk, en behandelt klachten van mensen die vinden dat hun rechten zijn geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan uitspraken doen die bindend zijn voor regeringen en hen verplichten om schendingen van mensenrechten recht te zetten.

Mei '68

Een protest- en demonstratiebeweging in Frankrijk in 1968, waarbij veel jongeren en studenten meer vrijheid en sociale veranderingen eisten.

over de auteur van het verhaal

Dr. Alice Dejean de la Bâtie

Alice is universitair docent strafrecht en strafprocesrecht aan Tilburg University. Ze bestudeert en onderwijst hoe wetten in verschillende landen worden toegepast en hoe deze de rechten van mensen beïnvloeden. Haar onderzoek richt zich op belangrijke kwesties zoals de criminalisering van activisme, het beschermen van de vrijheid van meningsuiting en het verdedigen van klokkenluiders. Alice's werk draait om het begrijpen van rechtvaardigheid binnen het rechtssysteem, vooral voor mensen die mogelijk geen sterke stem hebben. Alice schreef dit verhaal als onderdeel van een project dat is bedoeld om academisch onderzoek toegankelijker te maken voor kinderen. Ze vindt dat dit soort werk essentieel is en fascinerend kan zijn om onze samenleving beter te begrijpen en een eerlijkere wereld op te bouwen. Alice is ervan overtuigd dat kinderen complexe ideeën kunnen begrijpen, zolang deze op een eenvoudige en duidelijke manier worden uitgelegd. Denk jij dat ze gelijk heeft?

Wat is het Recht?

Dit verhaal maakt deel uit van de serie *Alma & Tim Learn about the Law*, een titel die we kunnen vertalen als: "Alma en Tim leren over het recht". Deze serie is geïnspireerd door het werk van verschillende onderzoekers aan Tilburg University. Het is speciaal ontworpen voor jonge lezers en biedt een venster op de fascinerende wereld van rechtenstudies, rechtvaardigheid en mensenrechten. Maar wat zijn recht en rechtvaardigheid eigenlijk? Het recht bestaat uit regels die ons helpen om goed samen te leven. Deze regels vertellen ons wat we mogen doen en wat we beter kunnen vermijden, zodat iedereen zich veilig en gerespecteerd voelt. Rechtvaardigheid zorgt ervoor dat iedereen deze regels op een eerlijke manier volgt. Ze helpt om conflicten op te lossen en beschermt degenen die dat nodig hebben, waarbij ze ervoor zorgt dat iedereen met respect wordt behandeld. Door de avonturen van Alma en Tim ontdek je hoe belangrijk deze ideeën van recht en rechtvaardigheid zijn in ons dagelijks leven.

Hoever kun je gaan om een mishandeld dier te helpen? Alma en Tim kunnen het niet verdragen om Johnson, een eenzame hond die in een tuin is vastgebonden, nog langer te zien lijden. Vastbesloten om hem te helpen, ondernemen ze dappere actie! Via protesten en verrassende familiegeheimen ontdekken ze hoe moed en vriendelijkheid een verschil kunnen maken. Maar is het overtreden van

de regels wel de beste manier om Johnson te helpen?

Dit verhaal maakt deel uit van de serie 'Alma en Tim leren over de wet', geïnspireerd door academisch onderzoek naar rechtvaardigheid, strafrecht en mensenrechten. Het bevat een juridische woordenlijst en vragen om jonge lezers te helpen nadenken over eerlijkheid, regels en hoe je opkomt voor wat juist is.

